

ת"פ 34319/10/16 - מדינת ישראל נגד אדרג'או אינאו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 34319-10-16 מדינת ישראל נ' אינאו(עציר)
בפני כבוד השופט ד"ר עמי קובו

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אדרג'או אינאו (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שלומי ויזן

ב"כ הנאשם: עו"ד אבי אלפסי

הכרעת דין

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו את העבירות הבאות:
 - שוד בצוותא חדא בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 402(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").
 - קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 449(א)(1) לחוק.
- על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, ביום 29.9.16 הבחינו הנאשם ואחר, שזהותו אינה ידועה (להלן: "האחר"), במתלונן קטין, יליד 2002, ובר.ב קטין יליד 2001, (להלן: "המתלונן" ו- "ר.ב." בהתאמה, וביחד: "המתלוננים"), כשכל אחד מהם רוכב על אופניים חשמליים. הנאשם והאחר **קשרו ביניהם קשר לשדוד באלימות ותוך שימוש בנשק קר את האופניים החשמליים**. בהתאם לכך, ניגש האחר למתלונן ועיכב אותו, הכה אותו בחוזקה בחזהו ודחף אותו לאחור, בעוד הנאשם נעמד מאחוריו ושאל אותו לשמו ולמקום מגוריו. בהמשך הכה האחר את המתלונן בחוזקה בפניו תוך שהוא מורה לו לרדת מהאופניים והמתלונן נפל על הקרקע. בשלב מסוים כיסה הנאשם את פניו במטפחת בד אדומה. אז שלף הנאשם מכיסו סכין ונופף באמצעותה לעברו של המתלונן בתנועת איום והמתלונן נמלט מהמקום בריצה. הנאשם והאחר צעקו לעברו של ר.ב. שיתקרב אליהם, אך המתלוננים נמלטו כשהם רכובים על אופניו של ר.ב. הנאשם והאחר נטלו את האופניים החשמליים של המתלונן ועזבו את המקום.
- כבר עתה יאמר כי בשלב הסיכומים חזרה בה המאשימה מעבירת קשירת הקשר, ולפיכך הנאשם מזוכה מעבירה זו. כמו-כן, חזרה בה המאשימה מהטענה כי הנאשם אחז בסכין, וביקשה לתקן את כתב

האישום לכך שבמקום "סכין" יירשם "דבר מה", ואני מורה על התיקון כמבוקש. עוד הסכימה המאשימה לכך שלא הנאשם והאחר ניגשו למתלוננים, אלא הפנייה נעשתה על-ידי האחר, ולא לשני המתלוננים, כי אם למתלונן.

4. הנאשם כפר במיוחס לו. הנאשם אישר כי נכח במקום, אך לטענתו לא ביצע שום פעולה. לטענתו זה היה אירוע ספונטני שאותו יזם כפי הנראה האחר, והדבר לא היה על דעתו של הנאשם. עוד טען כי הייתה לו מטפחת אדומה על היד וכי האחר נהג באלימות כלפי המתלונן.

פרשת התביעה

5. **עד תביעה מס' 1 רס"ר עוז באבא** - ראש צוות בילוש נוער בתחנת לוד. מאשר עריכת דו"ח מיום 27.9.16 ודו"ח מיום 3.10.16 (ת/4 ות/5 בהתאמה).

בחקירה נגדית מסר כי זוכר באופן כללי את האירוע. אישר כי רצה לעשות מסדר זיהוי וכי נחקרו עוד אנשים. אינו זוכר מדוע המסדר בסופו של דבר לא בוצע. מאשר כי השתתף בחיפוש אך לא ערך את הדו"ח בעניינו. מאשר כי במהלך אותו חיפוש לא נתפס דבר מלבד טלפון.

6. **עד תביעה מס' 2 רס"ר גבי ארנס** - מסר כי נכנס לחקירת החשוד באמצע הליך החקירה אשר החל על ידי החוקרת סופיה, שיצאה להפסקת צהרים. המשיך את החקירה כמו בכל חקירה אחרת כאשר מתבצעת חלופה של חוקרים. לא כל שוטר שנכנס מתחיל שוב להקריא לחשוד את זכויותיו. ערך תשאול בע"פ תוך שהוא יודע כי החקירה והתשאול כולו מתועדים בוידאו. בהמשך תמצת את הדברים בכתב.

בחקירה נגדית מסר העד כי הנאשם הוזהר וקיבל זכות היועצות עם עו"ד וכי הוא המשיך את החקירה בצורת תשאול. מסר כי לא היה צורך להזהיר את הנאשם שנית. הוא לא הזהיר את הנאשם באופן אישי. אישר כי לא היה נוכח במהלך החקירה עם סופיה ולא שמע אותה מזהירה את הנאשם ואולם זה חלק מנוהל העבודה. העד מסר כי הפעיל את שיקול דעתו והחליט להמשיך ולחקור את העד בצורת תשאול ולא בתיעוד של רישום שאלה ותשובה, ואין בכך כל פסול שעה שהחקירה כולה מתועדת בוידאו. העד אישר כי דאג שיביאו לנאשם אוכל ויתנו לו להתקשר לאחותו וגם לא שלל כי השיחה נעשתה תוך כדי שהוא עומד ולא יושב. העד מסר כי את טופס העדות עליו חותם העד בסוף החקירה הוא רואה רק בסופה של החקירה. העד חזר על כך כי הנאשם ידע כל העת שהוא בחקירה. העד מסר כי בסוף החקירה הקליד את דו"ח התשאול.

7. **עדות עד תביעה מס' 3 רס"מ יורם חדד** - חוקר, גבה את ההודעה ת/16. מסר כי הוא גבה הודעה מאפרים וורקיה. ההודעה נגבתה ממנו כעד ולא כחשוד בגניבת האופניים. כל מה שאפרים מסר לו נרשם על ידו. מאשר כי הוא מסר בהודעתו על שיחות טלפון לגבי החזרת האופניים. העד חזר על כך שאינו זוכר דבר מעבר למה שמצוין בהודעה שגבה.

8. **עדת תביעה מס' 4 רס"ר סופיה חנקין** - מסרה כי היתה החוקרת הראשית בתיק. הסבירה כי ת/11 הינו מסדר תמונות שנערך לא לפי 8 תמונות, אלא לפי דפדופים בכמות מסוימת של תמונות. ההליך לא הניב חשודים.

בחקירה נגדית מסרה כי הנאשם הוזהר והוסברו לו זכויותיו והוא חתם על כך. הקריאה לו את זכויותיו והחתימה אותו. בחקירה מיום 18.10.16 הנאשם הכחיש את מעורבותו. גם בחקירה מיום 19.10.16 הוקראו לו זכויותיו. בסיום כל חקירה מחתימה את החשוד. אינה יודעת להסביר מדוע אין חתימה בהודעה זו על האזהרה. מסרה כי

החקירות תועדו וניתן לשמוע את הקלטה. כמו כן מצינת כי נתנה לנאשם הזדמנות לשוחח עם עורך הדין שלו והיא אף התקשרה ממכשיר הטלפון הנייד שלה והוציאה את הנאשם מחדר החקירות כדי שיוכל לשוחח עם עורך הדין. אומרת כי ייתכן וזה קרה לפני שהחלה החקירה עצמה ולפני תחילת ההקלטה. הדברים כתובים מפורשות בטופס. בהמשך נשאלה העדה על מעורבותו של החוקר גבי ארנס ומסרה כי הוא המשיך את החקירה כשהיא יצאה מהחדר. היא ביצעה שמירה במחשב של מסמך החקירה. בהמשך שאלה את הנאשם לגבי הימצאות סכין כי המתלוננים דיברו על סכין וכי נסמכה על כלל החומרים בתיק, בין היתר גם על התשאל שם אומר הנאשם כי אינו יודע מה צבע הסכין.

9. **עד התביעה מס' 5 המתלונן** - מתאר כי ביום 26.9.16 נסע באופניים חזרה הביתה יחד עם חברו ר.ב ואז ראה שני נערים בני 17-18. אחד מהם נתן לו מכה לחזה, שאל אותו איך קוראים לו והיכן הוא גר ואז נתן לו **"כפה חזקה לפרצוף ואמר לי לרדת מהאופניים"** (עמ' 31 ש' 15). נפל לאחור מהמכה. לא הנאשם היה זה שהכה אותו. המתלונן נכנס ללחץ. ראה את הנאשם מוציא משהו מהכיס, לא ידע אם זה סכין או מקל, לא רצה להסתכן וברח. הנאשם לא הרביץ לו, הוא היה מאחור ולא רצה שהמתלונן יברח. **הוא צעק לעברו שלא יברח והניף את מה שהיה לו ביד.** לדבריו **"אני לא יודע מה היה לו ביד. אני ברחתי כשהוא הכניס את היד לכיס"** (עמ' 31 ש' 21 לפרוטוקול). לאחר שרוענן זכרוננו של העד, שב ואמר **"לא בטוח שזה היה סכין ואני לא רוצה להגיד שזה סכין. אני ברחתי"** (ש' 32). זוכר כי הנאשם כיסה את פניו באמצעות בנדנה אדומה כך שרק העיניים שלו נראו. חלקו של הנאשם היה לשמור שהוא לא יברח. תחילה לא ידע שמדובר בנאשם. בהמשך מצא את הפרופיל שלו בפייסבוק. בתום האירוע הנאשם והאחר נסעו על האופניים, בטוח שאחד מהם עלה עליהם. ראה זאת בוודאות בזמן שברח. במועד מאוחר יותר האופניים נמצאו זרוקים מתחת לבניין שלו.

במסגרת חקירתו הנגדית אישר המתלונן כי הנאשם לא היכה אותו ולא איים עליו. כן אישר כי אינו יודע אם היתה לנאשם סכין. כאשר הנאשם הוציא את החפץ מהכיס הוא כבר היה בברחה ומספר מטרים ממנו. הנאשם לא היה בהתחלה עם הבנדנה, אלא שם אותה על פניו תוך כדי שדיבר איתו. בהמשך מסר כי הנאשם שם על פניו את הבנדנה אחרי המכה בחזה ולפני הסטירה לפנים. לא הכיר את הנאשם ולא ראה אותו לפני או אחרי האירוע. ר.ב היה כמה מטרים ממנו כשקרה האירוע. המתלונן עמד על כך שהנאשם שם את הבנדנה על פניו וכי הוא מסר את הדברים למשטרה. ר.ב היה בהתחלה לידו ואח"כ עשה סיבוב.

10. **עדות עד תביעה מס' 6 ר.ב** - חזר ממכון כושר יחד עם המתלונן על האופניים. הגיעו לשביל עפר כאשר למתלונן היה תקר בגלגל. המשיך לאט ואז ראה שני בחורים שעצרו את המתלונן ועצר. כעבור חצי דקה ראה שנתנו לו סטירה. אחד מהבחורים היה עם בנדנה, כבן 17-18. המתלונן ברח לכיוון של ר.ב, אשר העלה אותו על אופניו ונמלטו מהמקום. לא ראה מי נתן את הסטירה. קצת אחרי שעזבו את המקום אמר לו המתלונן שיש עליהם סכין. הוא עצמו לא ראה סכין. נכנסו לפייסבוק וחיפשו עד שמצאו את הפרופיל של הנאשם וראו אותו עם הבנדנה. לאחר ריענון עדותו מסר העד כי זיהו את הנאשם מאחר שכשהוא לקח את האופניים למתלונן הוא היה עם הבנדנה על הפנים.

בחקירה הנגדית אישר כי היה מאחורי עצים, במרחק של כ- 15 מטר מהמתלונן וראה כי נתנו לו סטירה ואולם לא ראה מי נתן אותה. לא ראה מישהו מהם מחזיק חפץ. הבחין במהלך הברחה שהם מנסים לעלות על האופניים. אח"כ הם הרימו את האופניים ולקחו אותם. מאשר כי לא ראה את רוב האירוע. חוזר על כך שראה שנתנו למתלונן סטירה ונסעו עם האופניים. מוסר כי לאחד מהם היה כובע או בנדנה, לא היה בטוח. מסר במשטרה כי מי שהיה עם הכובע הצמיד את היד כי זה מה שהמתלונן אמר לו. ראה ששניהם לקחו את

האופניים. קודם כל אחד מהם הצמיד את היד שלו לחזה, זו היתה מכה בינונית. אח"כ היתה סטירה ואז הוא מעד מהאופניים וברח. לא מכיר את הנאשם לפני האירוע וגם לא לאחריו. הבדנה היתה קשורה לנאשם על הפנים. היתה לו או בנדנה או כובע. זה היה עליו מתחילת המפגש. בהמשך אמר כי יתכן שלמישהו היה גם כובע ולאחר מכן אמר כי על הבחור השני לא ראה כלום.

11. **עד תביעה מס' 7 אפרים וורקיה** (להלן: "אפרים") - בן משפחה של הנאשם ומכיר אותו שנים. מסר כי נחקר בעקבות השוד. ראה את הנאשם עם האופניים ואמר לו שאם האופניים גנובים שיחזיר אותם. בהמשך חזר בו העד מהאמרות שנגבו ממנו במשטרה, הוכרז כעד עוין ואמרתו הוגשה (ת/16).

בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה העיד כי אמר לנאשם שהאופניים גנובים ושיחזיר אותם. מכחיש כי אמר שהנאשם הודה בפניו שגנב את האופניים.

בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם מסר כי נחקר בתחנה בחשד שגנב את האופניים. מאשר כי התקשר לנאשם ואמר לו שיש אופניים גנובים ושיחזיר אותם לילד שממנו הם נגנבו. פנה אליו כי ביקשו ממנו לעזור להחזיר את האופניים. מאשר כי הנאשם מסר לו כי הוא יודע היכן האופניים וידאג שיחזירו אותם. מאשר כי רק אחר כך הגיע לשכונה וראה את הנאשם עם האופניים. מאשר שלא הלך לשכונה והבחין בנאשם עם אופניים שנראו גנובים. הנאשם לא סיפר לו איך הגיעו אליו האופניים. לא יודע מי גנב אותם. מאשר כי הנאשם אמר שידבר עם האדם שמחזיק באופניים וידאג שהוא יחזיר אותם. מאשר כי אמר שהילד אשר ממנו גנבו את האופניים חולה. מכיר את הנאשם כילד טוב שנשמע להוריו. הגיע למקום יחד עם אדם נוסף לפגוש בנאשם. יכול להיות שהיה שם אדם נוסף, לא מכיר את החברים של הנאשם. עמד על כך כי באותו מעמד לקח האדם שבא איתו את האופניים מהנאשם. מכחיש כי היו שמועות בשכונה כי הנאשם גנב את האופניים.

12. בנוסף במסגרת פרשת התביעה הוגשו, בין היתר, המסמכים הבאים:

א. **ת/1** - דו"ח תשאול מאת רס"ר גברי ארנס מיום 19.10.16 - ממנו עולה כי בתשאול שערך לנאשם מסר לו הנאשם **"רק עברתי משם אז אולי ראו אותי...לא הייתי עם סכין"** כשנשאל היכן היה השוד השיב הנאשם **"בגני יער ליד הקיצור ליד השביל"** הנאשם מסר כי הקורבן לא היה לבד אלא **"היה איתו עוד מישהו בערך בן גילו"** נשאל מה היה חלקו וענה **"רק עמדתי"**. נשאל מה החבר שלו עשה והשיב **"שדד לו את האופניים והרביץ"** וכי המתלונן רץ. בהמשך מסר כי החבר נסע באופניים והוא הלך ברגל.

ב. **ת/2** - תמלול העדות מיום 19.10.16 כולל התשאול - החשוד מוזהר בדבר זכויותיו (עמ' 2 ש' 15-24). הנאשם מאשר כי שוחח טלפונית עם עורך דינו לפני תחילת החקירה (ש' 25). הנאשם מתאר כיצד החזיר את האופניים (ע"מ 62 ש' 9 ואילך). מזכיר את שמו של אפרים כמי שפנה אליו בנוגע לאופניים (בע"מ 64 ש' 20). מתאר איך דיבר עם אפרים (עמ' 65 ש' 35). מתאר כי האחר עשה את המעשה "בגלל חובות" (עמ' 67 ש' 12). החוקר והנאשם משוחחים על כך שזוהי חקירה (עמ' 69 ש' 5-15).

ג. **ת/3** - תקליטור חקירת הנאשם.

ד. **ת/4 - ת/5** - דו"חות מאת רס"ר **עוז באבא** - מהם עולה כי אין מצלמות באזור האירוע או בקרבת מקום אשר תיעדו את האירוע.

ה. **ת/6** - הודעות נאשם מיום 18.10.16, ומיום 19.10.18, אשר נגבו על ידי החוקרת סופיה חנקין,

בהן הנאשם הכחיש את המיוחס לו.

- ו. **7/ת** - הודעת נאשם מיום הנאשם מכחיש המיוחס לו.
- ז. **8/ת** - הודעת נאשם מיום 24.10.16 - בהודעה מוסר הנאשם כי הוא האחראי להחזרת האופניים (עמ' 2 ש' 50-63). באותו יום הבנדנה היתה עליו, לא לבש אותה (עמ' 4 ש' 85).
- ח. **12/ת** - 3 טפסי הודעה על זכויות החשוד, שניים מהם חתומים ואחד ללא חתימת החשוד.
- ט. **14/ת - 15/ת** - תמונות מהפייסבוק של הנאשם אשר הוצגו למתלון ולר.ב.
- י. **16/ת** - הודעתו של העד אפרים וורקיה מיום 20.10.16 - מההודעה עולה כי העד עוכב לתחנה לצורך מסירת גרסה בעניין שוד האופניים. מתאר כי שלושה שבועות קודם לכן שמע שהנאשם גנב אופניים וביקש ממנו להשיב אותם. אין לו כל קשר לנאשם. מכיר אותו מהשכונה מאז היה ילד. ראה אותו עם האופניים בשכונה כשהיה אצל אחותו. אמר לו שלא שווה לגנוב ושיחזיר אותם. לא מכיר את הילד שגנבו ממנו את האופניים. כאשר מתברר כי הוא התקשר ממכשיר הטלפון שלו לנאשם, מבקש העד לספר את האמת. בהמשך מוסר את הדברים הבאים: **"איזה חבר...התקשר אליי ... שלח לי תמונה בווטסאפ של אדה (הנאשם - ע.ק) ושאל אותי אם אני מכיר אותו, אמרתי לו שאני מכיר אותו...הוא אמר לי שהוא גנב אופניים ממישהו...וביקש אם אני יכול לבדוק כדי שיחזיר את האופניים, התקשרתי לאדה, שאלתי אותו איפה הוא... הלכתי אליו לשכונה וראיתי אותו עם האופניים...הם היו גנובות כי אני שאלתי את אדה אם אלו האופניים שהוא גנב מהילד והוא אמר שכן. ואז ביקשתי ממנו שיחזיר כדי שלא יסתבך, והלכתי"** (עמ' 2 ש' 37-44). בהמשך מסר כי באותו יום בא עם החבר לפגוש בנאשם.

פרשת ההגנה

13. **עדות הנאשם** - בן 19 מלוד. ביום האירוע חזר עם חבר ממשחק כדורגל, התקדמו לעבר הסמטה ואז הבחינו בשני נערים עם אופניים ואז החבר שהיה איתו **"עשה את מה שעשה, הייתי מאחוריו, כאשר סיים הלכתי איתו בחזרה"** (עמ' 64 ש' 28-29 לפרוטוקול). לא אמר את שמו של החבר לאף אחד ולא רוצה להגיד את שמו. החבר **"נתן מכה לבחור, לא יודע מי, אחד מהשניים, נתן מכה לחזה, הפיל אותו, נתן לו כפה לפני"** (עמ' 65 ש' 8 לפרו'). החבר רכב על האופניים, הוא הלך אחרי החבר. החבר לא אמר לו דבר לפני כן, לא ידע שזה מה שהוא עומד לעשות. אם היה יודע על כך מראש היה אומר לו משהו אבל זה היה ספונטני ולכן לא אמר דבר. לא מתעסק עם דברים של אנשים אחרים. היתה לו בנדנה על היד. תמיד מסתובב איתה כך. נשאל מה הוציא מהכיס והשיב **"אולי את הטלפון, חוץ מזה כלום... לא היה לי סכין ולא שום דבר"** (עמ' 66 ש' 5-7). לא דיבר עם המתלוננים. החבר שלו הוא זה ששאל את המתלון לשמו למקום מגוריו. לא זוכר האם ביום שחקרה אותו סופיה דיבר עם עו"ד. לא זכור לו שביקש לדבר עם עו"ד. דיבר עם עורך הדין ביום המעצר. סיפר כי אפרים פנה אליו ואמר לו שחבר שלו הוא קרוב משפחה של הילד שלקחו לו את האופניים, ושהילד חולה. אז הלך לחבר שלקח את האופניים לקח אותם ממנו והלך לשכונה. אפרים בא עם החבר שלו, לקחו את האופניים והלכו.

במסגרת החקירה הנגדית נשאל מדוע גרסתו הנוכחית אינה עולה בקנה עם הדברים שמסר במשטרה והשיב **"לא רציתי להיעצר ולהסתבך"** (עמ' 67 ש' 26). לא זוכר האם הדברים שמסר במשטרה היו שקר. שיקר

כאשר אמר במשטרה שלא היה באותו מקום, כי לא רצה להסתבך. עמד מאחורי החבר במרחק קצר, ממש קרוב, בערך מטר (עמ' 69). מכיר את החבר שהיה איתו, גדל איתו ולא יגיד את שמו. מאשר שעמד ליד החבר בזמן השוד. לחבר אין עבר פלילי. לא יודע אם החבר היה עושה את זה, אם לא היה נוכח במקום. לא מנע את האירוע כי "זה היה ישר, הוא ברח וזהו" (עמ' 70 ש' 18). השתמש באופניים רק כדי להחזיר אותם "לקחתי סיבוב וזהו" (עמ' 70 ש' 24). ואח"כ מוסיף "יום יומיים אחרי שישבנו עם האופניים אני והחבר אמרתי לו שייתן לי סיבוב, עשיתי סיבוב וזהו" (עמ' 70 ש' 27-28). מאשר כי לא מכיר את המתלוננים ואין לו סכסוך איתם. לא חושב שהם רצו להפליל אותו. מאשר כי עמד מאחורי החבר. מכחיש כי צעק לעברו של המתלונן "אל תברח". מאשר כי נהג להסתובב עם הבנדנה והיה קושר אותה לעיתים על היד, על הפנים ועל הראש. עומד על כך שהבנדנה הייתה על היד. אפרים הוא קרוב משפחה רחוק. מאשר כי אפרים אמר לו לפני תחילת הדיון שהפכו אותו לעד תביעה. אין לו סכסוך איתו ואין לאפרים אינטרס להפליל אותו. טוען כי אפרים אמר את מה שאמר במשטרה כי זה מה שהוא חשב אבל הוא לא עשה דבר. מכחיש כי אמר לאפרים שגנב את האופניים. אפרים לא ראה אותו רוכב על האופניים. טוען כי לא יכול היה למנוע את העבירה.

14. בנוסף הוגשו המסמכים הבאים: **נ/1 - נ/2** - דו"חות חיפוש תצלומים באלבום העבריינים אשר הוצגו למתלונן ולר.ב.

טיועני ב"כ הצדדים

15. ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי ויזן, טען בראשית דבריו כי נוכח היסוסו של המתלונן בדבר החפץ שהיה בידו של הנאשם, מבקשת המאשימה לתקן את כתב האישום באופן שהמילה "סכין" תימחק ותחת זאת יכתבו המילים "דבר מה". בנוסף, עדותו של המתלונן, אשר ניתנה חרף חששותיו הרבים והירתעותו מהמעמד, היתה עדות קוהרנטית וטובה, הוא חזר על הדברים שמסר במשטרה, סיפר מה היה חלקו של כל אחד מהמעורבים ואף הדגיש כי לא היה זה הנאשם שהכה אותו. לגבי הנאשם מסר המתלונן כי "הוא לא הרביץ לי, הוא היה מאחור, הוא לא רצה שאני אברח הוא צעק לי עצור אל תברח". המתלונן חזר והדגיש כי הנאשם עמד מאחוריו כדי שלא יברח. המתלונן הסביר כיצד איתר את הנאשם דרך הפייסבוק וכי בחלוף מספר ימים מצא את האופניים זרוקים בכניסה לבניין מגוריו. בחקירתו הנגדית הדגיש המתלונן כי הנאשם שם את המטפחת על פניו בזמן שהאחר שאל אותו למקום מגוריו (עמ' 33, ש' 26), חזר על כך שוב (בש' 32) וכן פעם נוספת (בעמ' 35 ש' 15-13). המתלונן עמד על גרסתו והיא לא נסתרה. המתלונן אף לא ניסה להעצים את חלקו של הנאשם ותיאר את הדברים כהווייתם. בנוסף העיד ר.ב, אשר ראה רק חלק מהאירוע, ואולם עמד על כך שראה שני נערים שהלכו עם המתלונן לצד, אחד מהם סטר לו והיכה אותו בחזה. נוכח המרחק שהיה מן האירוע ברור כי הוא ראה פחות ממה שראה המתלונן ומכאן גם נובע ככל הנראה חוסר הבהירות באשר למטפחת. ואולם עדותו של העד הייתה מהימנה וקוהרנטית וניתן לקבוע באמצעותה ממצא מהימנות. עדות חשובה נוספת היא עדותו של העד אפרים וורקיה אשר ניכר היה כי הוא אינו מעוניין להפליל את הנאשם ולפיכך נמנע מלחזור על הדברים שמסר במשטרה. בטרם החל הדיון, "זרק" העד לעבר הנאשם "הפכו אותי לעד תביעה" וניכר כי לא היה לו נוח מהמעמד הזה ולכן העדיף לשקר. כמובן שאין כל סיבה לחשוד כי לשוטר שגבה ממנו את ההודעה היה מניע נסתר והוא שיבש את עדותו או שם מילים בפיו. על כן מתבקש בית המשפט להעדיף את הדברים שמסר העד במשטרה (ת/16) על פני הדברים שמסר בעדותו.

הנאשם מסר מענה בו הוא צמצם את יריעת המחלוקת ואישר כי היה נוכח באירוע כולו ואולם לטענתו היה פסיבי לחלוטין. עוד יש לתת את הדעת לכך שתחילה מסר הנאשם גרסה אשר שוללת באופן גורף כל מעורבות

באירוע ואף טען כי אינו זוכר היכן היה באותו מועד, זאת לפני שידע כי המתלוננים זיהו אותו. בהמשך קשר את עצמו וגרס שהיה במקום האירוע אך סרב למסור את שם החבר. בעדותו מנסה הנאשם לצייר את עצמו כמי שאין לייחס לו אחריות על מעשיו של חברו משום שאין לו כל שליטה עליהם.

בעוד שגרסתו של המתלונן באשר לאירועים היתה עקבית, קוהרנטית ומדויקת מבחינתו, מבלי לייחס לנאשם דברים שלא עשה, גרסתו של הנאשם היתה מתפתחת והוא בחר בכוונה ובצורה מתוככמת לכפור בחלקים שמסבכים אותו בגרסת המתלוננים. הנאשם גם לא סיפק כל הסבר להתוודותו בפני קרוב המשפחה, אפרים, וגרס כי לא אמר את הדברים, הגם שהסכים כי אין לאפרים אינטרס להפלילו. על כן עתר ב"כ המאשימה להעדיף את גרסתו של המתלונן על גרסת הנאשם. בהינתן העדפת גרסתו של המתלונן הרי שיש להרשיעו את הנאשם במיוחס לו נוכח העובדה כי הוא היה במקום וניסה למנוע את בריחתו של המתלונן מהמקום בגופו, ובהמשך כיסה את פניו במטפחת ועזב יחד עם האחר את המקום עם האופניים. כל אלו הופכים אותו לשותף לדבר העבירה. יתרה מכך, גם אם לא היה נוקט הנאשם בפעולות האקטיביות המתוארות, אלא רק עומד לצידו של חברו האקטיבי והולך עימו לאחר מכן כשהאופניים שנשדדו נמצאים בחזקתם - עדיין יש לראות כמבצע בצוותא שכן לא מדובר באדם זר לנאשם, אלא בחבר ואין ספק כי נוכחותו במקום "מחזקת את רוחו" של החבר ונוסכת בו בטחון, דבר שלא נשלל אפילו על ידי הנאשם. על אף שהסכין נמחקה מכתב האישום, ניתן לראות בדבר מה שהחזיק בידו כ"מכשיר" לעניין ביצוע העבירה ולכל הפחות מדובר בשוד בנסיבות מחמירות נוכח היות חלק מחבורה. בכל הנוגע להודעת הנאשם שסומנה ת/7, אכן העובדה שהמסמך לא נחתם אינה תקינה, ואולם אין לכך כל משקל ראייתי. לגופו של עניין הנאשם הוזהר והועמד על זכויותיו (ת/2 עמ' 2 ש' 21). התשאל שנערך על ידי גבי ארנס נעשה בעיצומה של החקירה שנערכה על ידי החוקרת סופיה חנקין ועל כן לא ברור על מה מלין ב"כ הנאשם. כמו כן הדברים שמסר הנאשם לארנס בתשאל הם אותם הדברים שמסר בגרסתו בבית המשפט ולא נמסר על ידו לארנס שום דבר מעבר לכך. משכך יש לדחות הטענות בדבר קבילות המסמכים. באשר לעבירת הקשר, חזרה בה המאשימה מהעבירה.

לפיכך עתר ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום, למחוק את עבירת קשירת הקשר ולהרשיע את הנאשם בעבירת השוד.

16. ב"כ הנאשם, עו"ד אבי אלפסי, טען כי אין מחלוקת בדבר ביצוע של העבירה על ידי האחר, אלא שהנאשם לא היה שותף לה. לנאשם לא מיוחסת כל נקיטת אלימות והמתלונן אף אישר זאת. הדרישה ההכרחית לביצוע בצוותא היא השתתפות בעשיית המעשה לביצוע העבירה. נכון הדבר שהחלק הזה יכול להיות מינורי אבל לא ערטילאי, חייב להיות חלק ממשי בעבירה ובמקרה דנן, מלבד הנוכחות של הנאשם, לא הוכחה המאשימה דבר.

ראשית הפנייה למתלונן לא נעשתה על ידי הנאשם והאחר אלא על ידי האחר בלבד, כך מדברי המתלונן (בעמ' 33 שורה 14) בנוסף, לעניין הטענה לפיה עמד הנאשם מאחורי המתלונן, המאשימה מתבססת על אמירה אחת מסויגת של המתלונן (בעמ' 32 ש' 8) שאינה ברורה. דווקא בחקירה נגדית נשאל על כך המתלונן באופן מפורש, ומסר שהוא עמד מאחורי האחר (עמ' 33 ש' 6). תוך כדי ניהול התיק חזרה בה המאשימה מכל מיני עובדות בכתב האישום, כך ירד עניין הסכין וקשירת הקשר ויש לתת לכך משקל. יתכן שהמתלונן מהימן אבל יכול להיות שהוא תפס את הדברים בצורה שגויה, הוא נער והיה בלחץ. יש לקחת בחשבון שכפי שהיתה לו טעות באשר לסכין יכול להיות שהיו טעויות נוספות.

המתלונן מסר שהנאשם הניף משהו, הוא לא יודע מה זה היה. הוא ברח ברגע שהנאשם הושיט יד לכיס. לא ניתן לייחס לזה שום משמעות של איום. המתלונן גם אישר כי כאשר הנאשם הוציא את הדבר מכיסו הוא כבר היה

במרחק של כמה מטרים. לא היתה סכין וגם אם היה משהו זה היה אחרי השלמת העבירה על ידי האחר.

נושא כיסוי הפנים עם הבנדנה גם הוא אינו הגיוני. אין הגיון בכך שאדם שבא לבצע שוד יכסה את פניו רק לקראת סופו של האירוע. יש לתהות על כך, על אף שהמתלונן נשמע מהימן. אין מחלוקת שהנאשם נהג להסתובב עם הבנדנה ולעיתים אף על ראשו. לא מדובר במי שתכנן לבצע שוד ולשם כך הצטייד בה. גם אם הנאשם שם את הבנדנה, זה קרה בשלב שבו האירוע כבר הסתיים ולכן לא ברור איזו תרומה יש לכך. בנוסף מעדותו של ר.ב כלל לא ברור על מי היתה הבנדנה, הוא אינו זוכר מי הכה והוא גם לא ראה סכין. הוא היה מרוחק והעצים הסתירו לו וחלק ניכר מהדברים שהוא מספר נסמכים על דברים שהוא שמע מהמתלונן.

יש לקחת בחשבון כי העדים דיברו ביניהם, ראו את תמונותיו של הנאשם בפייסבוק וככל הנראה "השלימו את התמונה" עם הבנדנה על אף שזה לא מה שקרה. הדבר החשוב הוא שגם במקרה שהנאשם כן שם את הבנדנה, זה כבר היה לאחר ביצוע העבירה.

באשר לעדותו של אפרים, כל השיח של אפרים עם הנאשם הוא עדות מפי השמועה. מדובר באימרת חוץ שכן העד לא חזר על הדברים בבית המשפט ואימרה זו טעונה חיזוק. יש לתת את הדעת לכך שאפילו המתלוננים לא אמרו שהנאשם גנב את האופניים אלא האחר ולכן לא ברור מדוע שדווקא הנאשם יעיד על עצמו שגנב את האופניים בפני אפרים. זה מלמד על חוסר האותנטיות בדברים שנמסרו לכאורה מפיו במשטרה. גם אם יתקבלו הדברים שמסר במשטרה כאילו הם נאמרו בחקירה ראשית בדיון, הרי שבחקירה נגדית הוא חזר בו מהדברים ונותן גרסה מהימנה והגיונית. לכך יש לצרף את עדותו של יורם חדד שגבה את העדות מאפרים, אשר ההתרשמות ממנה היתה לא חיובית. אפרים טען כי נחקר כחשוד, הטלפון שלו נבדק ונמסרו לו שמות של חשודים נוספים. אפרים טען כי אמר במשטרה שהוא קרוב משפחה של הנאשם - דבר שלא נרשם על ידי גובה ההודעה. גובה ההודעה לא חזר אליו כדי לבדוק את השבת האופניים. בנוסף הדברים שנגבו מאפרים נגבו כתוצאה מהתשאל שנערך לנאשם על ידי החוקר גבי ארנס שפגע בזכויותיו של הנאשם. יש לפסול את התשאל נוכח העדר היוועצות ואזהרה. מדובר היה בתרגיל חקירה לא תקין. גב' ארנס היה צריך להזהיר אותו שנית לאחר שסופיה סיימה את החקירה. החקירה אינה חתומה ולא ניתן ללמוד מהסרטון (ת/3 ותמליל בעמ' 63) כי אכן ניתנה לו אפשרות לשוחח עם עורך דינו.

עדותו של הנאשם היתה מהימנה, הוא היה איתן בגרסתו לפיה הוא רק נכח במקום ולא היה שותף לעבירה, הוא גם לא התערב כי זה לא עניין אותו והכל קרה בספונטניות. הנאשם לא ניסה להסתתר מאחורי הטענה של לקות שכלית או חוסר הבנה של הדברים וזה מעיד על מהימנותו. אמנם בחקירה הוא לא חשף את נוכחותו במקום העבירה אך אין בכך כדי לחזק דבר, זו התנהגות טבעית בהתחשב בגילו והעובדה שלא רצה לסבך את חברו. לפיכך עתר ב"כ הנאשם לזכותו מהעבירות המיוחסות לו.

דין

17. בתיק זה אין מחלוקת כי בוצעה עבירת שוד של אופניים חשמליים כלפי המתלונן ואין מחלוקת כי המבצע הדומיננטי והמרכזי היה האחר. אין גם מחלוקת כי בזמן ביצוע העבירה נכח הנאשם יחד עם אותו אחר. **המחלוקת בין הצדדים היא בעיקרה בשאלה מה היו פעולותיו של הנאשם בעת המעשה והאם פעולותיו עולות כדי ביצוע שוד בצוותא, אם לאו.**

א. עדויות העדים ומשקלן

18. **עדות המתלונן** - במסגרת פרשת התביעה העיד המתלונן שלא בפניו של הנאשם, אלא הנאשם

עמוד 8

צפה בו בוועידת וידאו (ווידאו קונפרנס) מחוץ לאולם תוך שהיה בקשר טלפוני עם בא כוחו. זאת נוכח חששו של המתלון להעיד בפניו של הנאשם. עדותו של המתלון הינה העדות המרכזית בתיק זה.

המתלון מסר כי ביום 26.9.16 נסע באופניים יחד עם ר.ב ואז הבחין בשני נערים בני 17-18. האחר, נתן לו מכה לחזה, שאל אותו איך קוראים לו והיכן הוא גר ואז נתן לו **"כפה חזקה לפרצוף ואמר לי לרדת מהאופניים"** (עמ' 31, ש' 15). בתגובה לכך הוא נכנס ללחץ, וכאשר ראה את הנאשם מוציא משהו מהכיס, לא רצה להסתכן וברח.

המתלון הדגיש כי הנאשם לא הכה אותו, אלא חלקו הסתכם בכך שהוא עמד מאחור ובהמשך צעק לעברו שלא יברח. המתלון ציין כי הנאשם הניף את מה שהיה לו ביד, אך לא ידע להגיד בוודאות מה אותו הדבר שהיה בידו. לדבריו **"אני לא יודע מה היה לו ביד. אני ברחתי כשהוא הכניס את היד לכיס"** (עמ' 31, ש' 21 לפרוטוקול). גם לאחר שרוענן זכרונו, הוא שב ואמר **"לא בטוח שזה היה סכין ואני לא רוצה להגיד שזה סכין. אני ברחתי"** (ש' 32).

בנוסף העיד המתלון כי הוא זוכר שהנאשם כיסה את פניו באמצעות בנדנה אדומה כך שרק העיניים שלו נראו. בחקירה הנגדית הבהיר המתלון שהנאשם לא היה בהתחלה עם הבנדנה אלא שם אותה במהלך השוד תוך כדי שהאחר דיבר איתו, וכי הנאשם שם על פניו את הבנדנה אחרי המכה בחזה ולפני הסטירה לפנים (עמ' 35, ש' 29-13, עמ' 36 ש' 31-2, עמ' 37 ש' 1). עוד אישר בחקירה נגדית כי הנאשם עמד מאחורי האחר (עמ' 33 ש' 6-7).

כמו כן, מסר המתלון כי הוא ראה בוודאות בזמן שברח כי הנאשם והאחר עזבו עם האופניים וכי אחד מהם עלה עליהם. המתלון מסר כי ר.ב אשר היה עימו באירוע, היה כמה מטרים ממנו כשהאירוע תרחש, וכי ר.ב ראה רק חלק ממנו.

המתלון מסר כי אינו מכיר את הנאשם ולא היה לו כל קשר עימו לפני או אחרי האירוע וכי זיהה אותו דרך חיפוש בפייסבוק של חברים (ת/14). כמו כן, מסר כי בהמשך האופנים נמצאו זרוקים מתחת לבניין שלו.

19. **עדותו של המתלון הייתה עקבית וקוהרנטית לכל אורכה.** המתלון חזר על הדברים מספר פעמים והתעקש להישאר מדויק ככל שניתן ונמנע מלומר דברים אשר לא היה בטוח לחלוטין לגביהם. למרות שבזמן שמסר את עדותו במשטרה טען כי הנאשם שלף סכין, בעת מסירת עדותו בבית המשפט חזר בו מנקודה זו ומסר כי הוא אינו יודע בוודאות מה היה הדבר אותו שלף הנאשם מכיסו. המתלון הסביר כי בשלב זה היה בלחץ וחשש מאוד ועל כן החל להימלט כאשר ראה כי הנאשם מכניס את היד לכיסו כדי להוציא ממנו משהו ואינו יכול להיות בטוח לחלוטין שהדבר שבסוף הוציא הנאשם היה אכן סכין. המתלון לא ניסה להעצים את האירוע או להשחיר את פניו של הנאשם.

לאחר ששמעתי את עדותו התרשמתי כי המתלון סיפר את הדברים כהוויתם ומשכך אני מוצא את עדותו מהימנה ומקבל אותה באופן מלא. ניכר כי הוא זכר היטב את האירוע והקפיד מאוד לדייק בדבריו.

מתוך עדות זו אשר נמצאה מהימנה עולה כי הנאשם היה יחד עם האחר שעה שהאחר פנה אל המתלון ונכח כל אותה העת, כשעמד מאחורי האחר, בזמן שהאחר הכה את המתלון ושאל אותו לשמו ולמקום מגוריו. תוך כדי האירוע שם הנאשם את הבנדנה על פניו ושלף דבר מה מתוך כיסו תוך שהוא מניף את החפץ שהיה בידו. המתלון ברח מהמקום עלה על אופניו של ר.ב. והשניים נמלטו מפני הנאשם וחברו. עדות זו נמצאה מהימנה, ונתמכת בראיות נוספות, כפי שיובהר בהמשך.

20. **עדות העד ר.ב.** - מצטרפת לעדות חברו, המתלונן. נכח עם המתלונן במקום האירוע אך צפה בו מרחוק. מדבריו של ר.ב. עולה כי כאשר הגיעו הוא והמתלונן לשביל עפר היה למתלונן תקר בגלגל אופניו. ר.ב. המשיך בנסיעה איטית קדימה ואז הבחין בשני בחורים שעצרו את המתלונן. הוא עצר ואז ראה שאחד מהם נתן למתלונן סטירה. המתלונן ברח לכיוון שלו, הוא העלה אותו על אופניו והם נמלטו מהמקום.

בחקירה הנגדית אישר העד כי הוא היה מאחורי עצים במרחק של כ- 15 מטר וכי לא ראה את רוב האירוע. העד מסר כי תוך כדי בריחתם מהמקום הבחין ששני השודדים הרימו את האופניים ולקחו אותם. בהמשך זיהה את הנאשם, עימו אין לו כל היכרות קודמת, באמצעות חיפוש בפייסבוק שם הוא אף נראה עם הבנדנה. עוד מסר ר.ב. כי החשוד היה עם בנדנה על הפנים (עמ' 45 ש' 4-5). בנקודה זו היסס ר.ב. ולא היה בטוח אם היה מדובר בכובע או בבנדנה ואם היה זה על הפנים או על הראש (עמ' 45 ש' 7-13). בהמשך אמר כי יתכן שלמישהו היה גם כובע ולאחר מכן אמר כי על הבחור השני לא ראה כלום. בנוסף טען כי הכובע או הבנדנה היו על השודד מתחילת המפגש.

21. ר.ב. העיד על הדברים כפי שזכר אותם, והשתדל לדייק כפי יכולתו. ר.ב. תיאר את האירוע בדומה לתיאור שמסר המתלונן, ואולם אישר כי הוא היה במרחק מה מהאירוע וכי ראה רק את חלקו. ניכר כי קלט בחושיו רק חלקים מתוך האירוע. כמו כן מסר כי חלק מהדברים עליהם העיד הם דברים שנמסרו לו מפיו של המתלונן. בנסיבות אלה, עדותו של ר.ב. מהווה ראית חיזוק לעדותו של המתלונן, ואולם מובן כי עדותו של המתלונן עדיפה עליה.

באשר לבנדנה היסס העד ומסר מספר גרסאות סותרות. סבורני, כי הואיל ועל פי עדותו הוא עמד במרחק משמעותי יחסית מהאירוע, מאחורי עצים, ולא ראה את כל האירוע הרי שבכל הנוגע לנושא הבנדנה יש להעדיף את עדות המתלונן.

אשר על כן, עדותו של ר.ב. מהווה חיזוק לעדות המתלונן, אך אין מקום לקבוע על בסיסה בלבד ממצאים עובדיים.

22. **עדות העד אפרים וורקיה** - במסגרת פרשת התביעה העיד אפרים שהינו קרוב משפחה של הנאשם, כי ראה את הנאשם עם האופניים ואמר לו שאם האופניים גנובים שיחזיר אותם. העד התכחש לדברים שמסר במשטרה גם לאחר שזיכרונו רוענן על ידי ב"כ המאשימה (עמ' 48 ש' 1-22 לפרו'), הוכרז כעד עוין ואמרתו הוגשה (ת/16).

במסגרת ת/16 מסר העדכי שלושה שבועות קודם לכן שמע שהנאשם גנב אופניים וביקש ממנו להשיב אותם. מכיר אותו מהשכונה מאז היה ילד. ראה אותו עם האופניים בשכונה כשהיה אצל אחותו. אמר לו שלא שווה לגנוב ושיחזיר אותם. לא מכיר את הילד שגנבו ממנו את האופניים. כאשר החוקר מטיח בו כי הוא התקשר ממכשיר הטלפון שלו לנאשם, מבקש העד לספר את האמת, ומוסר את הדברים הבאים: **"איזה חבר...התקשר אליי ... שלח לי תמונה בווטסאפ של אדה ושאל אותי אם אני מכיר אותו, אמרתי לו שאני מכיר אותו...הוא אמר לי שהוא גנב אופניים ממשהו...וביקש אם אני יכול לבדוק כדי שיחזיר את האופניים, התקשרתי לאדה, שאלתי אותו איפה הוא....הלכתי אליו לשכונה וראיתי אותו עם האופניים...הם היו גנובות כי אני שאלתי את אדה אם אלו האופניים שהוא גנב מהילד והוא אמר שכן. ואז ביקשתי ממנו שיחזיר כדי שלא יסתבך והלכתי"** (עמ' 2 ש' 37-44). בהמשך מסר כי באותו יום בא עם החבר לפגוש בנאשם.

כאשר עומת העד במהלך הדיון עם הדברים שמסר, הכחיש כי אמר אותם ולא ידע לתת סיבה כלשהי מדוע הדברים נכתבו על ידי החוקר.

במסגרת החקירה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם מסר העד גרסה לפיה הוא נחקר בתחנת המשטרה בחשד שגנב את האופניים. לגרסתו הוא פנה אל הנאשם כי ביקשו ממנו לעזור להחזיר את האופניים, ולכן הוא התקשר לנאשם, סיפר לו שגנבו אופניים וביקש שיחזיר אותם לילד שממנו הם נגנבו. הנאשם מסר לו כי הוא יודע היכן האופניים וידאג שיחזירו אותם. הנאשם אמר שידבר עם האדם שמחזיק באופניים וידאג שהוא יחזיר אותם. טען כי רק לאחר מכן הגיע לשכונה וראה את הנאשם עם האופניים. חזר בו מהגרסה לפיה הלך לשכונה והבחין בנאשם עם אופניים שנראו גנובים. מסר כי הנאשם לא סיפר לו איך הגיעו אליו האופניים, ואינו יודע מי גנב את האופניים. בהמשך הגיע למקום יחד עם אדם נוסף לפגוש בנאשם. באותו מעמד לקח האדם שבא איתו את האופניים מהנאשם.

23. ת/16 הינה אמרת חוץ אשר ניתנה מחוץ לבית משפט. בכדי שתהיה קבילה עליה לעמוד בכללי הקבילות שנקבעו בסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971, אשר קובע כדלקמן:

"אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה."

הואיל ות/16 הוגשה באמצעות גובה האמרה, ובעל האמרה העיד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור אותו, הרי שעמדה המאשימה בכללי הקבילות הנדרשים ממנה ויש לקבלה כראיה.

24. לאחר שבחנתי את גרסתו של אפרים בתחנת המשטרה ת/16, ואת גרסתו של אפרים בעדותו בבית-המשפט, ועל-פי הוראת סעיף 10 א' (ג) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, מצאתי להעדיף את הדברים שמסר בהודעתו ת/16 על פני עדותו בבית המשפט וזאת מהסיבות הבאות:

א. כבר מתוך תחילת ההודעה ת/16 עולה כי העד עשה כל שניתן כדי להרחיק את הנאשם מהעבירה. העד עוכב לתחנת המשטרה לצורך מסירת עדות בעניין שוד האופניים. בתחילת העדות ניסה להתחמק מלמסור פרטים על האירוע והכחיש היכרותו עם הנאשם כאשר נשאל לגביו. בת/16 מוסר העד בתגובה לשאלה האם מכיר את הנאשם: **"לא יודע מי זה, אני מכיר אותו בשם אדה"** (עמ' 1, ש' 11) בהמשך נשאל מה הקשר שלו אליו ועונה: **"שום קשר אליו, לא חבר שלו ולא כלום. אני לא בגיל שלו, הוא ילד קטן"** (עמ' 1, ש' 13). בהמשך מוסיף העד כי יכול להיות שיש לו את הטלפון של הנאשם (עמ' 2, ש' 34) וכאשר מטיח בו החוקר כי הוא יודע שהתקשר לנאשם בנוגע לאופניים, מבקש העד **"ספר את האמת"** (עמ' 2 ש' 37) ורק אז מספר את הדברים המופיעים בת/16.

ב. גם כאשר מוסר העד את גרסתו במסגרת ת/16, עולה בבירור רצונו שלא לסבך את הנאשם. גם בהמשך ההודעה מבהיר אפרים את עמדתו לפיה **"אני לא רוצה לצאת פה סוג של שטינקר, אני כולה באתי לעזור"** (עמ' 3 ש' 87). בעדותו בבית-המשפט ברור לחלוטין כי אפרים, שהוא קרוב משפחתו של הנאשם, מנסה שלא להפליל את הנאשם ולא להזיק לו בעדותו. מפרוטוקול

הדין ניכר כי הוא אינו מעוניין לשתף פעולה ולחזור על הדברים שמסר וכל שהיה חשוב לו היה לשוב ולציין כי לא אמר שהנאשם גנב את האופניים (עמ' 48, ש' 20, עמ' 50 ש' 14, ש' 28, ש' 31). כמו כן, עובר לתחילת הדיון שבו נשמעה עדותו בבית-המשפט, אפרים התרעם באוזנו של הנאשם על כך ש"הפכו אותו לעד תביעה" (דברים שאושרו על ידי הנאשם במסגרת חקירה נגדית (עמ' 75 ש' 12). כלומר, ניכר כי אפרים עשה בעדותו ככל שביכולתו כדי שלא לפגוע בנאשם.

ג. העד לא ידע להסביר מדוע הדברים נרשמו מפיו באופן שנרשמו ומדוע לא תיקן את החוקר (עמ' 50 ש' 22-28). מהדברים שמסר בחקירה הנגדית לב"כ הנאשם עולה כי הוא לא פחד מהחקירה (עמ' 51 ש' 31) ולא זכר את התנהגותו של השוטר שגבה את הדברים ממנו (עמ' 51-52 ש' 32-33).

ד. מעדות החוקר יורם חדד, אשר גבה את ת/16 עלה כי העדות נגבתה מאפרים כעד ולא כחשוד בגניבת האופניים, וכי כל מה שאפרים מסר לו נרשם על ידו בהודעה. מעבר לכך לא זכר החוקר דבר. לא הובאה שום אינדיקציה שיש בה כדי לרמוז כי הדברים שנרשמו בת/16 אינם אותנטיים או נרשמו בניגוד לדברים שנאמרו על ידי אפרים.

ה. אל כל אלו יש להוסיף את העובדה שהעד סירב להגיע ולמסור את עדותו בבית המשפט שעה שהוזמן על ידי המאשימה ורק בעקבות הוצאת צו הבאה והפקדת סכום של כסף, נאות העד להתייצב.

ו. העובדה שאפרים ידע בחקירתו לומר שבאחד מגלגלי האופניים לא היה אויר (ת/16, ש' 47) מחזקת את מהימנות גרסתו בחקירה, הואיל ומדובר בפרט שאומת בעדויות אחרות.

25. מתוך גרסתו של אפרים במשטרה עולה כי הוא ראה את הנאשם רוכב על האופניים בשכונה (ת/16, ש' 43). בכך יש כדי לחזק את העובדה שהנאשם החזיק ברשותו באופניים, ומכאן לחזק את שותפותו בביצוע העבירה. כמו-כן, מתוך גרסתו של אפרים עולה כי כאשר שאל את הנאשם האם אלו האופניים שהוא גנב מהילד (המתלונן), הנאשם השיב בחיוב. יובהר כי הדברים שאמר הנאשם לאפרים, שהינם לכאורה עדות מפי השמועה, קבילים כראייה מכוח סעיף 11 לפקודת הראיות, אשר קובע כי "אמרתו של נאשם מותר להוכיח בעדותו של אדם ששמע אותה". הנאשם אמר את הדברים לאפרים כמסיח לפי תומו.

במאמר מוסגר יובהר, כי אף אם היה נקבע שנפל פגם בהודעת הנאשם במשטרה (ולא נפל פגם כאמור), הרי שלא היה בכך כדי להשליך על קבילות גרסתו של אפרים.

26. אשר על כן אני קובע כי יש להעדיף את הדברים שמסר אפרים במסגרת ת/16, אשר יש בהם כדי ראשית הודיה של הנאשם בביצוע העבירה ויש בכך לחזק את עדות המתלונן ור.ב.

ב. גרסת הנאשם - קבילות הגרסה בחקירה ועדותו בבית-המשפט

27. **שאלת הקבילות** - ב"כ הנאשם העלה טענות בדבר קבילותן ומשקלן של הודעות הנאשם שסומנו ת/7, ת/8 ות/1. במסגרת זו טען ב"כ הנאשם שנפלו פגמים באזהרת הנאשם ובמתן זכות היועצות וכן לתרגיל חקירה פסול. לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים בנושא הקבילות, סבורני כי יש מקום לדחות את טענות ב"כ הנאשם ולהורות על קבלת המסמכים וזאת מהסיבות הבאות:

א. **באשר לת/7** - מסיבה שלא התבררה לא מופיעות חתימות הנאשם או החוקרת על גבי ת/7, וגם

לא על טופס הודעה על זכויות חשוד מאותו יום (ת/12). עניין זה כשלעצמו אינו תקין שכן העדר החתימה עשוי להעלות חשש כי הדברים לא נאמרו על ידי הנאשם או שהנאשם לא הבין את זכויותיו. אלא שבמקרה דנן החקירה כולה תועדה באמצעות ווידאו (ת/3) ואף תומללה (ת/2). תיעוד החקירה מלמד על כך שזכויות הנאשם הובהרו לו והוא הבין אותן וכן כי התאפשר לו טרם תחילת החקירה לשוחח טלפונית עם עורך דינו. הדברים עולים הן מתוך ת/7 אשר נפתח במילים: "ה.ח. הנ"ל ביקש לשוחח עם עורך דינו טרם החקירה, התקשרתי לעו"ד אלפסי אשר ביקש לשוחח עם החשוד בטלפון, העברתי לחשוד את מכשיר הטל"ס שלי ולקחתי את החשוד לחדר אחר כדי שיוכל לשוחח איתו ביחידות. בסיום השיחה החזיר לי החשוד את הטלפון". כמו כן הדברים אף עולים מתוך תיעוד החקירה ת/3 שם ניתן לשמוע כי הנאשם מוזהר ומובהרות לו זכויותיו והנאשם מהנהן לאות הבנתו. וכן מתוך עיון בת/2 (עמ' 2 ש' 15-23). כמו כן עולה מתוך התיעוד כי החוקרת חנקין מסבירה לנאשם כי היא כותבת שכבר שוחח עם עורך דינו והנאשם מאשר זאת. הדברים מופיעים אף בת/2 (עמ' 2 בשורות 23-25). הנאשם לא הכחיש בעדותו את הדברים.

מן המקובץ עולה כי הנאשם היה מודע לזכויותיו ואף התייעץ עם עורך דינו טרם תחילת החקירה. על אף שאי החתמת הנאשם על גבי ההודעה וטופס האזהרה מהווה פגם, הרי שלא מדובר בפגם היורד לשורשה של החקירה ובסופו של יום לא נפגעו זכויותיו של הנאשם כתוצאה מכך.

ב. **באשר לת/1 ות/8 - לטענת ב"כ הנאשם העובדה שהחוקר ארנס נכנס ותשאל את הנאשם בעל פה, מבלי להזהירו מחדש, לאחר שהחוקרת חנקין סיימה את חקירתה ויצאה מהחדר היא בגדר התנהלות שאינה תקינה ובניגוד לזכויות הנאשם ומשכך יש לפסול את הראיות שהתקבלו בגינה.**

לא מצאתי ממש בטענה זו. התנהלות החוקרים המתוארת הינה בגדר תרגיל חקירה לגיטימי. בסופה של ת/7 מצינת החוקרת חנקין כי החוקר גבי ארנס נכנס להמשך תשאול בעל פה (עמ' 5 ש' 122 בת/2). עיון בת/2 ובצפיה בת/3 מעלה כי מלבד חילופי החוקרים בחדר לא קרה דבר אשר היה בו כדי לגרום לנאשם לסבור שהחקירה הסתיימה. הנאשם נשאר באותו חדר חקירות כאשר הדבר היחיד שהשתנה הינו זהות החוקר. החוקר ארנס, שאל אותו שאלות שנוגעות לנושא החקירה והיה ברור לנאשם כי מדובר בחקירה, על כך ניתן אף ללמוד מתוך התשובות המתחמקות שנתן. העובדה שהתנהלותו של ארנס היתה פחות רשמית והדברים לא תועדו בכתב באותו רגע, אין בה כדי לקבוע שמדובר בחקירה חדשה. החקירה תועדה באופן חזותי וקולי, ובנסיבות אלה לא היה הכרח אף בהקלדת החקירה.

עוד יש לציין כי עיון בת/2 מלמד כי אחרי שהחוקר ארנס החל להקליד את הדברים במחשב אומר לו הנאשם: "מה עכשיו? מה זה אתה רושם את כל מה שדיברנו? ...כי זה לא היה חקירה" החוקר שואל את הנאשם "למה אם אני מדבר זה לא נחשב" והנאשם משיב "לא יודע" (עמ' 69 ש' 15-5). יודגש כי גם לאחר הדברים האלו ממשיך הנאשם וחוזר על הדברים שמסר לארנס קודם לכן. וכן כי על עיקרי דברים אלו חזר הנאשם אף בבית המשפט בחקירה ראשית ונגדית. משכך מצאתי כי יש מקום לקבל את המסמכים ולא מצאתי כי נפל בחקירה פגם.

28. **אמרות הנאשם במשטרה - במסגרת חקירתו במשטרה נחקר הנאשם ביום 18.10.16 על ידי החוקרת רס"ר סופיה חנקין (ת/6). במסגרת ת/6 הכחיש הנאשם מעורבות בעבירה ומסר כי היה בביתו.**

בהמשך נחקר הנאשם ביום 19.10.16 על ידי החוקרת רס"ר סופיה חנקין (ת/7) אשר תומללה (ת/2) וגם במהלך ת/7 המשך הנאשם להכחיש כל מעורבות לאירוע.

בסופה של החקירה ת/7 נכנס החוקר גבי ארנס להמשך תישאול בעל פה (עמ' 5 ש' 122). מכאן ואילך מתועדים הדברים באמצעות ת/2 החל מעמ' 21 ות/3. בהמשך העלה החוקר ארנס את הדברים על הכתב בדוח תשאול שערך (ת/1).

מתוך הדברים שמסר הנאשם לחוקר ארנס עולה כי תחילה המשך להכחיש כל קשר לאירוע (עמ' 28, ש' 22; עמ' 33, ש' 25), אך בהמשך הנאשם **קושר את עצמו לאירוע**, מתאר כי היה במקום ושיחק כדורגל (עמ' 37 ש' 28-18) והאירוע קרה אחרי המשחק (ש' 34). הנאשם מסר כי לא ברח (עמ' 30 ש' 5) אלא הלך ברגל (ש' 11) הצביע היכן עמד (עמ' 4, ש' 36) ושהאחר נסע עם האופניים (ש' 38). בהמשך מתאר כי היה עם הבנדנה אך לא על פניו (עמ' 41 ש' 30) וכן מסר כי ביקש לעשות סיבוב על האופניים, מבלי שידע שהם גנובים (עמ' 44, ש' 26), וכי עשה סיבוב על האופניים (עמ' 44 ש' 35). בהמשך תיאר כיצד החזיר את האופניים (עמ' 62 ש' 9 ואילך). הנאשם מזכיר את שמו של אפרים כמי שפנה אליו בנוגע לאופניים (בעמ' 64 ש' 20), ומתאר כי דיבר עם אפרים (עמ' 65 ש' 35). מסביר כי האחר עשה את המעשה בגלל חובות (עמ' 67 ש' 12). הדברים אף עולים מתוך ת/1 כמתואר לעיל.

בחקירה מיום 24.10.16 (ת/8) עת נחקר הנאשם על ידי החוקרת חנקין, אישר הנאשם כי הבנדנה שהיתה עליו היא הבנדנה שאיתה הוא מצולם בתמונות בפייסבוק (עמ' 4 ש' 81). בהמשך מסר **"הלכנו לשחק כדורגל ואז הוא עשה את מה שעשה בלי שידעתי"** (עמ' 4 ש' 90). לאורך כל החקירה חוזר ומכחיש הנאשם את מעורבות באירוע.

29. מתוך הדברים שמסר הנאשם בחקירותיו במשטרה עולה כי תחילה הנאשם בחר להרחיק את עצמו מביצוע העבירה לחלוטין, ובהמשך, במהלך התשאול של ארנס, גרסתו התפתחה והוא קשר את עצמו לאירוע תוך שצמצם את מעורבותו וטען כי חלקו התמצה רק בנוכחותו במקום, שגם היא הייתה בעל כורחו שכן לא יכול היה לדעת כי בכוונתו של האחר שהיה עמו לעשות מה שעשה. עם זאת הנאשם הודה כי בעת האירוע הוא היה לצדו של האחר למן ההתחלה ועד הסוף וכן אישר כי במהלך האירוע היה עם הבנדנה אשר זוהתה על ידי המתלונן.

30. **עדות הנאשם בבית המשפט** - במסגרת החקירה הראשית מסר הנאשם כי ביום האירוע חזר עם האחר ממשחק כדורגל. הם התקדמו לעבר הסמטה ואז הבחינו בשני נערים עם אופניים. החבר שהיה איתו **"עשה את מה שעשה, הייתי מאחוריו, כאשר סיים הלכתי איתו בחזרה"** (עמ' 64 ש' 28-29 לפרו'). הנאשם לא מסר את שמו של האחר וטען כי הוא אינו מעוניין למסור את שמו. החבר **"נתן מכה לבחור, לא יודע מי, אחד מהשניים, נתן מכה לחזה, הפיל אותו, נתן לו כפה לפנים"** (עמ' 65 ש' 8 לפרו'). החבר רכב על האופניים, הוא הלך אחרי החבר. החבר לא אמר לו דבר לפני כן, לא ידע שזה מה שהוא עומד לעשות. אם היה יודע על כך מראש היה אומר לו משהו אבל זה היה ספונטני ולכן לא אמר דבר. לא מתעסק עם דברים של אנשים אחרים. אישר כי היתה לו בנדנה על היד. טען כי תמיד מסתובב איתה כך. נשאל מה הוציא מהכיס והשיב **"אולי את הטלפון, חוץ מזה כלום... לא היה לי סכין ולא שום דבר"** (עמ' 66 ש' 7-5). הנאשם טען כי לא דיבר עם המתלוננים, והיה זה החבר שלו ששאל לשמו ומקום מגוריו של המתלונן. סיפר כי בהמשך פנה אליו אפרים ואמר לו שחבר שלו הוא קרוב משפחה של הילד שלקחו לו את האופניים ושהילד חולה. אז הלך לחבר שלקח את האופניים, לקח אותם ממנו והלך לשכונה. אפרים בא עם החבר שלו, לקחו את האופניים והלכו.

במסגרת חקירתו הנגדית טען הנאשם כי שינה את גרסתו מאחר ש"לא רציתי להיעצר ולהסתבך" (עמ' 67 ש' 26), ואולם אישר כי כבר היה עצור באותה עת. בנוסף אישר כי שיקר כאשר אמר במשטרה שלא היה באותו מקום ועשה כן משום שלא רצה להסתבך (עמ' 68 ש' 1). הנאשם אישר כי עמד ליד החבר בזמן השוד. טען כי עמד מאחוריו, במרחק קצר, ממש קרוב, בערך מטר (עמ' 69 ש' 14-2). השיב כי אינו יודע אם האחר היה נוהג כפי שנהג לולא הוא נכח לצידו (עמ' 70 ש' 3-1). הנאשם חזר על כך שלא אכפת לו מאף אחד והוא אינו מסייע לאף אחד. לדבריו הוא לא מנע את האירוע כי "זה היה ישר, הוא ברח וזהו" (עמ' 70 ש' 18). בהמשך אישר כי השתמש באופניים. תחילה טען כי עשה זאת רק כדי להחזיר אותם "לקחתי סיבוב וזהו" (עמ' 70 ש' 24). ואח"כ הוסיף "יום יומיים אחרי, ישבנו עם האופניים אני והחבר אמרתי לו שייתן לי סיבוב, עשיתי סיבוב וזהו" (עמ' 70 ש' 27-28). הנאשם אישר כי הוא אינו מכיר את המתלוננים ואין לו סכסוך איתם. ומסר כי הוא אינו סבור שהם רוצים להפליל אותו. מכחיש כי צעק לעברו של המתלונן "אל תברח". מאשר כי נהג להסתובב עם הבנדנה והיה קושר אותה לעיתים על היד, על הפנים ועל הראש. עומד על כך שהבנדנה הייתה על היד. אפרים הוא קרוב משפחה רחוק. מאשר כי אפרים אמר לו לפני תחילת הדיון שהפכו אותו לעד תביעה. אין לו סכסוך איתו ואין לאפרים אינטרס להפליל אותו. טוען כי אפרים אמר את מה שאמר במשטרה כי זה מה שהוא חשב אבל הוא לא עשה דבר. מכחיש כי אמר לאפרים שגנב את האופניים. אפרים לא ראה אותו רוכב על האופניים. טוען כי לא יכול היה למנוע את העבירה.

31. **לאחר ששמעתי את עדות הנאשם בבית-המשפט, אין ביכולתי לתת אמון בגרסתו. גרסתו מלכתחילה הייתה גרסה לא עקבית אשר השתכללה תוך כדי החקירה. הנאשם בחר תחילה למסור גרסה שקרית המרחיקה אותו לחלוטין מהאירוע, ובהמשך הוא צמצם את גדר המחלוקת רק לאותן נקודות אשר יכולות להזיק לו.** הנאשם לא הצליח לשכנע באשר לסיבות בגללן שיקר בחקירתו. ההסבר לפיו "לא רצה להסתבך או להיעצר" אינו משכנע מאחר וכבר היה נתון במעצר בשלב זה. ניסיונותיו להרחיק את עצמו לחלוטין מהאירוע מלמדים דווקא על מעורבותו. בנוסף, לא הצליח הנאשם להצביע על סיבה הגיונית שבגללה יטען אפרים, שהינו קרוב משפחתו ואדם אשר אינו מסוכסך עמו, כי הוא הודה בפניו שגנב את האופניים. כמו כן לא הצליח הנאשם להבהיר מדוע שדווקא הוא, אדם אשר על פי עדותו לא מתערב בדברים שקשורים באנשים אחרים ולא אכפת לו מאף אדם, יחזיר את האופניים למתלונן, אם לא היה מעורב בנטילתם ממנו.

ג. הכרעה בשאלת מעשיו של הנאשם במהלך אירוע השוד

32. סעיף 402 לחוק העונשין קובע:

"(א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזוין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים."

33. **לאחר שבחנתי את הראיות ושמעתי את העדים אני קובע כי המאשימה הצליחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי ביום האירוע הבחינו הנאשם והאחר במתלונן ובר.ב חולפים במקום עם האופניים. בשלב זה התקרבו הנאשם והאחר אל עבר המתלונן כאשר האחר פעל כמתואר**

בכתב האישום, היכה את המתלונן ואיים עליו. אותה העת הנאשם עמד מאחורי האחר, בסמוך אליו, ובשלב מסוים, במהלך השוד, כך הנאשם את הבנדנה שהיתה עימו על פניו באופן שהסתיר את פניו חלקית. עוד אני מקבל כי בשלב מסוים שלף הנאשם דבר מה מכיסו והניף אותו בתנועה מאיימת. המתלונן החל לברוח מהמקום והנאשם צעק לעברו שלא יברח, אך המתלונן והוא נמלטו מהמקום. בהמשך עזב הנאשם את המקום יחד עם האחר ועם האופניים.

34. עובדות אלו נתמכות בראיות הבאות:

- א. ראשית, עדותו של המתלונן אשר נמצאה מהימנה ואשר יש לקבוע בהסתמך עליה ממצאים עובדיים.
- ב. שנית, עדותו של ר.ב. אשר נכח באירוע, הגם שצפה בו מרחוק, ואשר חלק משמעותי מגרסתו של המתלונן וחיזק אותה.
- ג. שלישית, ת/16 - הדברים שמסר העד אפרים במסגרת הודעתו בתחנת המשטרה מהם עולה כי הנאשם אישר בפניו כי גנב את האופניים. גרסתו זו עדיפה על גרסתו של אפרים בבית המשפט.
- ד. רביעית, התנהגותו של הנאשם עת שיתף פעולה באופן מלא בהשבת האופניים, וזאת על אף כל הצהרותיו במשטרה ובבית המשפט שהוא אינו מתערב בדברים שלא נוגעים לו ושלא אכפת לו מאף אדם. הנאשם לא הצליח לספק הסבר מניח את הדעת באשר למעורבות זאת.
- ה. חמישית, העובדה שהנאשם רכב על האופניים בשכונה, לאחר שנשדדו (כפי שעולה מהודעתו של אפרים) מחזקת את המסקנה שהיה מעורבת בשדירותם.
- ו. שישית, שקריו של הנאשם בחקירותיו וניסיונותיו להרחיק עצמו מהאירוע.
- ז. בהקשר זה יודגש כי על פי הוראת סעיף 402(א) לחוק העונשין, גם מעשה איום שבוצע בתכופ לאחר הגניבה, הינו חלק ממעשה השוד, ומכאן שהנפת היד על ידי הנאשם תוך שהוא אוחז בדבר מה מהווה איום שהינו חלק מביצוע עבירת השוד. זה איום שבוצע כדי להשיג את הדבר הנגנב וכדי למנוע התנגדות.

ד. הכרעה בשאלה האם מעשיו של הנאשם עולים כדי ביצוע בצוותא

35. סעיף 29 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.

(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר."

36. מתוך דברי החוק עולה כי אחריות נאשם כמבצע בצוותא אינה מצריכה ביצוע של כל רכיבי ההתנהגות הפלילית הנדרשת להרשעה בעבירה שיוחסה לו (ראו בהקשר זה בין היתר, דנ"פ 1294/96 **משולם נ' מדינת ישראל** (29.6.98)). אמנם, יש מקום לסברה כי בנסיבות המקרה הייתה השותפות בין הנאשם לאחר "שותפות ספונטנית", ואולם גם שותפות ספונטנית היא שותפות, אשר הופכת את העבריינים למבצעים-בצוותא (בהקשר זה ראו ע"פ 259/97 **סובחי נ' מדינת ישראל** (28.4.98)).

37. הנאשם היה במקום המעשה, טענתו כי לא עשה דבר לאורך כל האירוע נדחתה לאחר שנקבע כי אני נאשם הסתיר את פניו במהלך האירוע באמצעות בנדנה, הניף דבר מה לעברו של המתלונן וצעק

לעברו שלא יברח. מעשים אלה של הנאשם, אשר היו במהלך ביצוע העבירה, ולא לאחר השלמתה, היו חלק ממעשה ביצועה ותרמו באופן משמעותי לביצועה, תוך הפחדת המתלונן, ובאופן שגרם לו, בצוותא עם מעשי האלימות של האחר, לנטוש את אופניו ולברוח מהמקום. הנאשם היה מודע לביצוע העבירה, והיה מודע לחלקו בביצוע, והעובדה שבמהלך האירוע עטה את הבנדנה על פניו מעידה כי אף "בזמן אמת" ראה את עצמו כשותף מלא לביצוע העבירה. גם התנהגות הנאשם לאחר ביצוע העבירה, בעובדה שרכב על האופניים בשכונה מספר ימים לאחר ביצוע העבירה, תומכת במסקנה שהנאשם וחברו, האחר, ראו את הנאשם כמי שהיה שותף לעבירה, ומכאן נהנה מפירותיה. כך גם העובדה שנאשם פעל להשבת האופניים למתלונן, לאחר שנתבקש לעשות כן על-ידי אפרים, תומכת במסקנה שהנאשם ראה את עצמו כמי "שרכש" את השליטה עליהם. שוכנעתי כי הנאשם לא פאסיבי לחלוטין במהלך ביצוע העבירה, ונוכחותו במקום לא הייתה תמימה, אלא הוא השתתף באופן פעיל בביצועה. זאת בנוסף לכך שנוכחותו במקום היה בה כדי לחזק את ילדיו של האחר, אשר ביצע את עיקר המעשים.

38. הצטרפות הנאשם אל האחר, אפילו אם היא ספונטנית וללא תכנון מוקדם, כאשר לכל אחד מהם יש חלק, קטן ככל שיהיה, וכאשר הנאשם אינו מונע את ההתנהגות האחר אלא משתף עימו פעולה, די בה כדי לקבוע שהיה ביצוע בצוותא מצדו של הנאשם (ראו ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן** (8.12.99)). מודעותו של הנאשם למעשיו, אפילו שלא היה חלק מתכנון מוקדם של המעשה, עושה אותו למבצע בצוותא של העבירה (ראו ע"פ 4693/01 **מדינת ישראל נ' בביזאיב** (24.7.02)).

בהקשר זה יפים דברי כב' השופט א' ריבלין בדנ"פ 1673/11 **בסטיקאר נ' מדינת ישראל** (24.11.11):

"תכנון מראש מקל על הוכחת היסוד הנפשי של כל השותפים ואת עצם השותפות, שכן הוא מורה על מודעות והסכמה של כל שותף למעשי שותפיו; ואולם, ודאי הוא שהפסיקה לא דרשה תכנון מראש כתנאי מקדים להחלת דיני הביצוע בצוותא שהרי אין לכך בסיס בחוק. הפסיקה הכירה במקרים כגון: הצטרפות משותפת לקטטה פתאומית, כ"שותפות ספונטנית", אך לא מדובר בקטגוריה משפטית עצמאית, כי אם ביישום של כללי היסוד הנפשי של מבצעים בצוותא ... פעמים ניתן לייחס לכל המבצעים בצוותא את היסוד הנפשי הנדרש ופעמים לא; הדבר תלוי כמובן בנסיבות הראייתיות הקיימות בכל מקרה ומקרה".

39. הגם שחלקו של הנאשם באירוע היה קטן מחלקו של האחר, עדיין חלקו היה משמעותי לביצוע העבירה, כך שחלקו חורג מחלקו של "מסייע" בלבד. הנאשם והאחר מילאו כל אחד תפקיד בבצוע העבירה, והנאשם היה חלק מן "המעגל הפנימי" של ביצוע העבירה, והייתה לו שליטה מלאה על המשך ביצוע העבירה או הפסקתה וחלקו היה חיוני להגשת העבירה (ע"פ 2796/95 **פלונים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(3) 388 (1997)). מעשיו של הנאשם עולים כדי השתתפות בביצוע העבירה והוא היה בעל שליטה על המשך ביצועה. הנאשם לא היה שותף עקיף ומשני בלבד (ראו גם פרופ' יורם רבין וד"ר ניב ואקי, **דיני עונשין** כרך א' עמ' 642-644 (מהדורה שלישית, 2014)).

40. המעשים המתוארים לעיל מביאים למסקנה לפיה הנאשם היה שותף למעשיו של האחר בעבירת השוד בצוותא. הגם שחלקו של הנאשם היה קטן יותר והוא היה רוב הזמן פסיבי, העובדה שהנאשם נכח באירוע השוד לצידו של האחר כשהוא מודע למעשיו של האחר ואף משמש לו כ"רוח גבית", מסתיר את פניו, מניף חפץ בתנועת איום כלפי המתלונן, צועק לעברו ועוזב עם האחר את המקום יחד עם האופניים הגנובים, מלמדת על השותפות ביניהם.

סוף דבר

41. אני מרשיע את הנאשם בעבירת שוד בצוותא חדא בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) ביחס עם סעיף 29 לחוק.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים